

засобів, ресурсів. Оскільки від цього залежить результативність та ефективність.

Результативний висновок дослідження такий, що фінансовий потенціал виступає важливою складовою загального потенціалу підприємства, тому що тільки ця складова відображає його стан та обсяг наявних так і залучених фінансових ресурсів, які потрібні для його нормального функціонування без перебоїв, а також для розвитку конкурентних стратегій. Він є критерієм, яким визначає остаточну здатність підприємства до пристосування при змінах економіки. Відіграє важливу роль у спроможності підприємства визначати необхідний обсяг позитивних грошових потоків, бути привабливим для інвесторів, акціонерів, кредиторів, ліквідним та фінансово надійним.

Список використаних джерел:

1. Возняк Г. В. Фінансовий потенціал підприємств регіону: підходи до розуміння / Г. В. Возняк // Вісник Університету банківської справи Нац. банку України. – К. : УБС НБУ, 2010. – Вип. 2 (8). – С. 27-45.
2. Потенціал підприємства: формування та використання: підручник / Н. В. Касьянова, Д. В. Солоха, В. В. Морєва, О. В. Белякова, О. Б. Балакай – К.: Центр учбової літератури, 2013. – 248 с.
3. Риков В.М. Теоретичні аспекти сутності виробничого потенціалу організацій агропромислового комплексу // Видавництво ІГЕА. -2012 №2. - С. 67-70.
4. Момотюк Л. Є. Роль фінансових методів та інструментів у забезпеченні економічного зростання / Л. Є. Момотюк // Науковий вісник Національної академії статистики, обліку та аудиту. - 2015. - №3. - С. 35- 41.
5. Момотюк Л.Є. Методологічні підходи та практика складання платіжного балансу [Електронний ресурс] / Л.Є. Момотюк // Ефективна економіка. – 2013. - №5. – Режим доступу: [file:///C:/Users/admin/Downloads/efek_2013_5_32%20\(2\).pdf](file:///C:/Users/admin/Downloads/efek_2013_5_32%20(2).pdf)
6. Момотюк Л.Є. Фінансова звітність у забезпеченні статистичного аналізу діяльності підприємств / Л.Є. Момотюк // Інвестиції: практика та досвід. – 2015. - №21. – С. 35-38.

*Миценко Алла Андріївна,
студентка освітнього рівня «бакалавр»,
спеціальність «Менеджмент»,
спеціалізація «Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності»,
Національна академія статистики, обліку та аудиту, м. Київ*

АЛЬТЕРНАТИВНІ СТРАТЕГІЧНІ ПАРТНЕРСТВА ЯК ШЛЯХ САМОПОЗИЦІОНУВАННЯ В ГЛОБАЛІЗОВАНОМУ СВІТІ

З огляду на необхідність пошуків нових перспективних стратегічних партнерів перед Україною стоїть завдання формування концептуально нової

політики щодо розвитку відносин з азіатськими державами – новими світовими центрами зростання. Вироблення адекватного стратегічного бачення своїх стосунків з цими країнами дозволить нашій державі скористатися можливостями та перевагами, що виникають у руслі світового тренду – поступового зміщення світової вісі економічного розвитку в Азію. Розбудова взаємовигідних відносин з країнами АТР, передусім з державами Східної та Південно-Східної Азії, повинна стати одним із стратегічних зовнішньополітичних пріоритетів України[1, с.121]. Це обумовлюється як викладеними вище чинниками, так і наявністю в цьому регіоні містких ринків збуту (менш вибагливих та більш доступних, ніж північноамериканський та європейський ринки), а також технологічною сумісністю української господарської системи з системами ряду країн регіону[4, с.9].

Відновлення діалогу на вищому рівні з Китаєм під час візиту Президента України до КНР у вересні 2010 р. засвідчило взаємну зацікавленість сторін у комплексному розвитку двосторонніх відносин, максимальному використанні існуючого потенціалу співробітництва, поглибленні стратегічного партнерства. Підвищення рівня відносин між двома країнами актуалізується з огляду на широкі перспективи розширення співробітництва в торговельно-економічній, інвестиційній, транспортно- інфраструктурній, агропромисловій та інших сферах.

Стратегічний характер партнерства України з КНР має, насамперед, економічне підґрунтя[3, с.31; 5, с.8]. Стратегічно важливим питанням для КНР є оптимізація міжнародних транспортних потоків та розвиток транскордонної транспортної інфраструктури, зокрема реалізації проекту відродження «шовкового шляху». Розвиток української транспортної мережі в контексті трансконтинентальних перевезень цілком відповідає китайським інтересам щодо розширення торгівлі з Європою. Існує зацікавленість КНР щодо розвитку співробітництва з Україною у технологічних сферах – машинобудуванні, космічній галузі, авіа-, судно- та двигунобудуванні, атомній та альтернативній енергетиці[5, с.9]. Тільки через спільне виробництво високотехнологічної продукції з Китаєм, іншими новими центрами зростання, Україна зможе забезпечити собі гідне місце на світових ринках. Стратегічні наміри щодо розвитку виробничої кооперації та залучення китайських інвестицій перетворює Китай на важливе джерело модернізаційного розвитку України.

Створення індустріальних парків, зон технологічного розвитку не тільки забезпечить Україну новими робочими місцями, але й сприятиме технічному та технологічному прогресу нашої економіки. В свою чергу, Китай при реалізації стратегії просування своєї сучасної продукції на європейські ринки враховує можливості використанням транзитного потенціалу України. Реалізація досягнутих на найвищому рівні українсько-китайських домовленостей, наповнення відносин стратегічного партнерства між обома країнами практичним економічним змістом, вимагають від України напрацювання комплексної і послідовної політики, яка б враховувала політичну, економічну й фінансову вагу Китаю у сучасному світі.

Отже, економічні і політичні інтереси України на цьому напрямі можна звести до наступних аспектів:

- налагодження та розвиток взаємин з тими країнами АТР (зокрема, з Китаєм, Японією, країнами-членами АСЕАН), які у своїй діяльності сприяють зміцненню регіональної та міжнародної стабільності, можуть ефективно допомагати нашій державі у реалізації модернізаційних проектів;

- залучення ресурсів фінансових центрів регіону, які мають значні валютні резерви і виступають як чисті кредитори та експортери капіталу, для інвестування промислового та аграрного секторів України;

- створення сприятливих правових та економічних умов для реалізації в Україні бізнес-проектів за участю державного, приватного та змішаного капіталу країн Східної Азії, зокрема у сферах високих технологій.

Втім, на регіональному рівні найбільш розвиненими, конкретизованими і визначеними є відносини стратегічного партнерства України з Польщею. Процес зближення національних інтересів обох країн, розпочатий із набуттям Україною незалежності, був підтриманий низкою двосторонніх зовнішньополітичних кроків, що започаткували шлях подолання історичних суперечностей, примирення та стратегічної співпраці заради спільного європейського майбутнього обох країн.

В дусі стратегічного партнерства Польща добровільно взяла на себе низку моральних зобов'язань перед Україною щодо захисту її інтересів в рамках ЄС, підтримки суверенітету, територіальної цілісності та євроінтеграційних прагнень нашої держави. Усвідомлення надзвичайно вигідних для обох країн перспектив політико-економічного співробітництва є чинником, дія якого може потенційно сприяти інтенсифікації процесів приєднання України до європейських структур. Туреччина є для України найважливішим партнером на південному напрямку, спільно з яким можливо працювати над реалізацією стратегії перетворення регіону Чорного моря у зону миру, стабільності та безпеки, розвитку ОЧЕС, що передбачає створення зони вільної торгівлі і кооперації в Чорноморському регіоні. Обидві країни також беруть активну участь у регіональних миротворчих процесах.

Україна і Туреччина перебувають у безпосередній наближеності до найбільш конфліктогенних зон світу – Балкан, Кавказу, Близького Сходу. Неврегульованість конфліктних ситуацій, можливість їх розповсюдження створюють вкрай нестабільну атмосферу в регіоні Чорного моря. Отже безпосередній інтерес обох країн значною мірою полягає в ефективному розв'язанні регіональних безпекових проблем. Україна і Туреччина позитивно ставляться до активізації ролі ЄС в процесі врегулювання “заморожених” конфліктів, вважаючи, що європейський чинник здатний ефективно сприяти примиренню ворогуючих сторін, налагодженню міжрегіонального діалогу та співробітництва [7, с.56]. Обидві країни зацікавлені у створенні системи колективної безпеки в Чорноморському регіоні, що прямо пов'язано із нафтогазовими та транспортними проектами. Їх реалізація вимагає формування субрегіональних структур безпеки, які б утворили спільну платформу для

співробітництва в цій сфері із максимальним врахуванням інтересів всіх держав регіону.

Список використаних джерел:

1. Новиков И. А. Стратегическое партнерство как феномен международной политики / И. А. Новиков // Вестник Волгоградского государственного университета. – Серия 4: История. Регионоведение. Международные отношения. – 2010. – Вып. № 1. – С.118-127.

2. Ренар Т. Внешняя политика ЕС: от диалога о стратегическом партнерстве к реальному стратегическому партнерству [Электронный ресурс] / Т. Ренар // Вестник международных организаций. – 2011. – №4 (35). – Режим доступа: <http://ecsocman.hse.ru/data/2011/12/29/1270394534/8.pdf>

3. Резнікова Н.В. Перспективи укладання і потенційні економічні ефекти регіональних торговельних угод в Південно-Східній Азії: аспекти незалежності в контексті нового регіоналізму / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Інвестиції: практика та досвід. – 2015. – № 21. – С. 29-34.

4. Резнікова Н.В. Інтеграційні прояви неозалежності: ризики регіональної взаємозалежності в контексті протиріч глобалізації / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 6. – С. 7-11.

5. Резнікова Н.В. Перспективи трансформації торговельних відносин України в контексті становлення нових центрів стратегічного партнерства / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Економіка та держава. – 2015. – № 9. – С. 6-11.

6. Резнікова Н.В. Поляризація й нерівномірність економічного розвитку як домінуюча ознака сучасного етапу глобалізації / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 4. – С. 7-12.

7. Резнікова Н.В. Проблема економічного розвитку та зростання в контексті подолання глобальних асиметрій / Н.В. Резнікова, О.А. Іващенко // Вісник ОНУ імені І. І. Мечникова. – 2016. – Т. 21, Вип. 1. – С. 55-59.

*Морозова Катерина Павлівна,
студентка освітнього рівня «магістр»,
спеціальність «Менеджмент»,
спеціалізація «Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності»,
Національна академія статистики, обліку та аудиту, м. Київ*

ДОСВІД ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ У ПОДОЛАННІ ВІДНОСИН ФІНАНСОВОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ

Хоча багатьма південними державами у 1970-х роках і було досягнуто значних темпів економічного зростання, втім, хронічний дефіцит платіжного балансу і зростаюча внутрішня і зовнішня заборгованість були реаліями тих часів. Чільне місце серед пояснень щодо поразок у розвитку посідала думка, що